

РЕШЕНИЕ

№ 8103

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1593** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск по чл.104, ал.1 ЗДСл за периода 02.06.2021г - 02.12.2021г. с цена на иска 25 800лв., обезщетение поради незаконосъобразно уволнение в размер на 6 брутни работни заплати, ведно със законната лихва, считано от датата следваща датата на предявяване на исковата молба – 18.02.2023г. до окончателното изплащане на сумата и иск по чл.86 от ЗЗД с цена на иска 2 516,17 лв., за периода 07.12.2022г., датата на която е влязло в сила решението с което уволнението е признато за незаконно до 17.02.2023г. – датата на предявяване на исковата молба.

В исковата молба се твърди, че ищеца И. И. е работил при ответника Агенция „Пътна инфраструктура“, на длъжност Директор на дирекция ОППО, в ЦА на АПИ, до прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-СП-445/01.06.2021 г. на Председателя на УС на АПИ.

След обжалване на процесната заповед, било образувано адм.д. № 5958/2021г. по описа на АССГ, като с Решение №537 от 01.02.2022г. по това дело заповедта била отменена. Процесното решение било обжалвано пред ВАС, който с Решение №11264 от 07.12.2022г. посатновено по адм.д. №5822/2022г., потвърдил решението на първоинстанционния съд.

Твърди, че за периода 02.06.2021г - 02.12.2021г. не е заемал длъжност по друдово или служебно правоотношение, поради което предявява настоящата искова молба за

заплащане на дължимото му обезщетение поради прекратяване на служебното му правоотношение, след отмяна на заповедта.

По делото е постъпил отговор от Ответника, в който не се оспорва допустимостта, а основателността и размера на исковите претенции. В т.ч. и се твърди, че не се дължи лихва по чл.86 ЗЗД, тъй като липсва покана за плащане.

От фактическа страна.

Страните не спорят, а и с оглед събраните по делото доказателства безспорно се установява, че ищеца И. И. е работил при ответника Агенция „Пътна инфраструктура“, на длъжност Директор на дирекция ОППО, в ЦА на АПИ, до прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-СП-445/01.06.2021 г. на Председателя на УС на АПИ.

След обжалване на процесната заповед, било образувано адм.д. № 5958/2021г. по описа на АССГ, като с Решение №537 от 01.02.2022г. по това дело заповедта била отменена. Процесното решение било обжалвано пред ВАС, който с Решение №11264 от 07.12.2022г. посатновено по адм.д. №5822/2022г., потвърдил решението на първоинстанционния съд.

По делото е прието заключение по допуснатата ССчЕ, от което се установява, че размера на дължимото обезщетение по главния иск за процесния период е 25 800 лв.

На осн. чл.214 ГПК, вр. с чл.144 АПК е допуснато увеличение на иска до размера на сумата от 25 800 лв.

От правна страна.

Съгласно нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. Нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл, регламентираща, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по - ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по - нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен искът с правно основание с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, следва

кумулятивно да са налице материално - правните елементи от правопораждащия фактически състав, а именно: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по - ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

С отмяната на заповедта за уволнение, възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди. Съгласно чл. 39 от Закона за държавния служител, държавният служител има право на обезщетение в предвидените от закона случаи. Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, относима към разглеждания казус, предвижда обезщетение при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение в размер на основната заплата за цялото време, през което служителят не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

По делото се установи, че със Заповед № ЧР-СП-445/01.06.2021 г. на Председателя на УС на АПИ е било прекратено служебното правоотношение с ищеца, като същата е отменена с Решение №11264 от 07.12.2022г. посатновено по адм.д. №5822/2022г. ВАС.

В периода от прекратяване на служебното му правоотношение, до момента на възстановяването му на работа, ищцът не е претърпял труд по друго служебно или трудово правоотношение, както и по граждански договор, в какъвто смисъл са ангажираните по делото доказателства, находящи се на л. 17 от делото.

Посочените по - горе кумулативни предпоставки за възникване правото на обезщетение по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, са налице, като вредата, подлежи на обезщетяване от ответника.

В чл. 104, ал. 1 от ЗДСл законодателят е обвързал размерът на обезщетението за вредите, претърпени от незаконно уволнения държавен служител с размера на неговата основна заплата. Анализът на разпоредбата сочи, че е релевантен не размера на основната заплата на държавния служител към момента на издаване на незаконосъобразната заповед за прекратяване на правоотношението му, а размера на заплата му "определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата". По аргумент от това съда в производствата като процесното следва за да изчисли правилно и законосъобразно размера на дължимото обезщетение на уволнения служител, следва да определи размер на основната му заплата към момента на влизане в сила на акта за отмяна на заповедта за прекратяване на правоотношението му, респ. към датата на която е следвало да се яви за да заеме длъжността си. Поради това направените изчисления от вещото лице експертизата на размера на заплата на ищеца към момента на признаването на уволнението му за незаконно, респ. към момента на невявяването му да заеме службата следва да се съобразят при произнасяне по исковите претенции и посочване на сумите, които да бъде осъден ответника да начисли за изплащане на М. К..

В процесния случай се установява, че решението, с което е било признато уволнението за незаконно, е влязло в сила на 07.12.2022 г.

За релевантен размер на обезщетението, съдът приема определения такъв от вещото лице, доколкото видно от представените доказателства се установява, че считано от 04.01.2023г. размера на получаваното за тази длъжност възнаграждение е порменен на 4300 лв. поради това и дължимото обезщетение следва да се определи на сума в размер на 25 800 лв., която е и сумата претендирана, след допуснатото от съда увеличение на иска.

С оглед основателността на исковата претенция, съдът следва да разгледа предявения иск по чл.86 ЗЗД, като намира същия за недоказан.

Съдът намира за основателно възражението на ответника, че не следва да бъде уважен иска по чл.86 от ЗЗД, доколкото по делото не са ангажирани доказателства, за да може да се направи обоснован извод, че ищеца е отправил покана до ответника за заплащане на претендираното обезщетение по главния иск и по този начин да го е поставил в забава. На настоящия състав е известно Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр. д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. То обаче касае единствено периода за който се присъжда лихва, но не и материално правните предпоставки по чл.86 ЗЗД относно поставянето в забава и последиците от това.

Относно разноските.

При този изход на спора разноски се следват на ищеца в размер на сумата от 1180 лв. разноски по делото, съобразно уважената част от исковете и по компенсация с вземането на ответинка за разноски, съобразно отхвърлената част.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на И. Б. И. с ЕГН [ЕГН] сумата 25 800лв., представляваща обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл за периода 02.06.2021г - 02.12.2021г. , ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 17.02.2023г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. Б. И. с ЕГН [ЕГН] срещу Агенция „Пътна

инфраструктура“ иск по чл.86 от ЗЗД с цена на иска 2 516,17 лв., за периода 07.12.2022г. -17.02.2023г., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на И. Б. И. с ЕГН [ЕГН] сумата от 1180 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: